

РЕШЕНИЕ

№ 1347

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Любомир Луканов
Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. В.а

при участието на секретаря Ирина Ст. В.ева
като разгледа докладваното от Яна Ем. В.а Въззивно гражданско дело №
20221100501191 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 17 от Закона за защита от домашното насилие, във връзка с § 1 от Заключителни разпоредби на ЗЗДН, във връзка с глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 20225649 от 28.12.2021г., постановено по гр. д. №14356/2021г. по описа на Софийски районен съд, 37 състав, е отхвърлено искането на Д.В.Т., ЕГН *****, и П. ИВ. Т., ЕГН *****, за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу К. ПЛ. К., ЕГН *****; отхвърлено е искането на П. ИВ. Т., ЕГН *****, за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу Г. В. К., ЕГН *****. Осъдени са молителите да заплатят поравно и в условията на разделност направените разноски на ответниците, както и да заплатят дължимата държана такса по сметка на Софийски районен съд.

В срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН е подадена въззивна жалба от молителката П. ИВ. Т., чрез процесуалния представител адв. В.Х. и адв. В.Д. Обжалва се решението в частта, с която молбата на П.Т. за издаване на заповед за защита от домашно насилие по отношение на ответниците, е била отхвърлена от първоинстанционния съд. Изложени са доводи за неправилност на постановеното решение. Твърди се, че същото е постановено при превратно тълкуване и събраните по делото доказателства, като в тази връзка е направен подробен анализ на последните. Твърди се, че по делото е установено наличие на акт на домашно насилие от страна на ответниците, което съдът не е взел предвид при постановяване на решението. Прави се искане решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да се уважи молбата за

защита от домашно насилие и да се издаде заповед за защита по чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3 и т. 5 ЗЗДН. Претендират се разноски.

В срока по чл. 17, ал. 4 ЗЗДН становище е подадено от ответниците Г. В. К. и К. ПЛ. К.. Сочи се, че от доказателствата по делото се установявало, че ответниците не са извършили никакъв акт на домашно насилие спрямо ишците на сочената дата – 14.02.2021 г., като в тази връзка е направен анализ на приетите по делото доказателства. Прави се искане да бъде потвърдено първоинстанционното решение. Претендират се разноски.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 17, ал. 1 ЗЗДН от легитимирана за това страна в първоинстанционното производство при наличие на правен интерес от обжалването, като оспореният подлежи на въззивно обжалване по аргумент от чл. 17 ЗЗДН, във вр. с чл. 258 ГПК.

Софийският градски съд, като прецени доказателствата по делото и обсъди доводите на страните, намира за установено следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Молителката твърди, че на 14.02.2022 г. около 13 ч. в къщата, която обитават със съпруга □, чули шум от тавана, като в същият момент без да са канени в тяхното собствено жилище на втория етаж, нахлули ответниците и малолетното им дете И. К., като започнали със заплахи, че ще ги убият. Молителката се опитала да се свърже с органите на МВР, като в този момент телефонът □ бил отнет със сила и счупен на земята, след което последвало физическо насилие върху П.Т. от страна на ответницата Г.К. и малолетната И. К.. Молителката понесла множество шамари и юмруци в областта на тялото, главата, тила и ръцете, които съпругът □ не могъл да предотврати, тъй като бил задържан от ответника К.К.. Агресията, заплахите и боят от страна на Г.К. продължили 5-10 минути. След инцидента бил подаден сигнал към 112, като около 14,15 ч. на адреса пристигнали служители на МВР, които съставили по един протокол за К.К. и за П.Т.. На адреса пристигнали С. и П.М., родители на К.К., които през цялото време обвинявали Д.Т. за създалата се ситуация. На 15.02.2021 г. молителката посетила съдебен лекар, който след преглед констатирал, че същата има отоци и кръвонасядания по лицето. След инцидента молителката и съпругът □, по отношение на когото първоинстанционното решение е влязло в сила, напуснали жилището си, тъй като ги било страх от ответниците.

В становището си пред първоинстанционния съд ответниците оспорват обстоятелствата, на които е основана молбата за защита от домашно насилие, като твърдят, че такова не е осъществявано по отношение на молителката.

Като доказателство по делото е представена декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, съставена от молителката П. ИВ. Т.. Декларирано е, че на 14.02.2021 г. срещу молителката е осъществен акт на домашно насилие от К. ПЛ. К. и Г.К., изразяващ се в следното: взлом и нахлуване в дома на молителката, побой заплахи, обиди, дърпане и блъскане от страна на Г.К. и малолетната И. К., отнемане и счупване на лична вещ от К.К..

Представен е нотариален акт за собственост върху недвижим имот на основание учредено право на строеж и извършено строителство № 21, т. I, рег. № 1218, дело № 20/2011 г. по описа на нотариус Е.З., от който е видно, че

молителката П.Т. е призната за собственик на основание отстъпено право на строеж и извършено строителство на втория етаж от двуетажна масивна жилищна сграда, находяща се в с. Ч. ул. ***** Столична община, район „Нови Искър“, със застроена площ от 88,80 кв.м., заедно със съответните части от общите части на сградата и заедно със съответната идеална част от правото на строеж върху дворното място, в което е построена сградата, представляващо урегулиран поземлен имот, съставляващ парцел X-594 от квартал 22 по регулационния план на с. Чепинци.

От ответниците е представен нотариален акт № 15, т. II, дело № 189/2020 г. по описа на нотариус В.Г., от който е видно, че К. ПЛ. К. е собственик на поземлен имот с идентификатор 80409.5995.594 по КККР, одобрени със заповед № РД-18-10/16.01.2012 г. на изпълнителния директор на АГКК, с административен адрес с. Ч. район „Нови Искър“, ул. ***** Столична община, заедно със самостоятелен обект в сграда с идентификатор 80409.5995.594.3.1, който се намира на етаж 1 в сграда 3 с идентификатор 80409.5995.594.3, разположена в поземлен имот с идентификатор 80409.5995.594, както и самостоятелен обект в сграда с идентификатор 80409.5995.594.3.3, който се намира на етаж 3 в сграда с идентификатор 80409.5995.594.3, разположена в поземлен имот с идентификатор 80409.5995.594, както и сграда № 1 с идентификатор в сграда с идентификатор 80409.5995.594.3.1, който се намира на етаж 1 в сграда 3 с идентификатор 80409.5995.594.3, разположена в поземлен имот с идентификатор 80409.5995.594.1, както и сграда № 4 с идентификатор в сграда с идентификатор 80409.5995.594.3.1, който се намира на етаж 1 в сграда 3 с идентификатор 80409.5995.594.3, разположена в поземлен имот с идентификатор 80409.5995.594.

Представено е съдебномедицинско удостоверение № 42.02/2021 г., съставено от д-р А.Х., специалист по съдебна медицина и главен асистент в Катедрата по съдебна медицина и деонтология при Медицински университет – София, за преглед на П. ИВ. Т., проведен на 15.02.2021 г. в 13,30 ч. По предварителни сведения, дадени от молителката, същата била преживяла побой от съпругата и детето на неин племенник, като същите я удряли с юмруци. Оплаквала се от болки в окосмената част на главата. Съобщила, че след инцидента повръщала двукратно и имала силно главоболие. Обективно е установено наличие на оток в дясната слепоочна област на лицето и бледосинкаво кръвонасядане, с размери 3/2 см. Посочено е, че в областта на лявото рамо и долната челюст има добре изразен оток, с диаметър 3 см, в средата на който има бледосинкаво кръвонасядане, с диаметър 2 см. В заключение е посочено, че при прегледа на лицето са установени отоци и кръвонасядания, като тези увреждания са в резултат от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат по време и начин, както съобщава прегледаната. Причинили са □ болки и страдания.

От удостоверение за съпруг и родствени връзки, съставено от Столична община, е видно, че К. ПЛ. К. е женен за Г. В. К. и има деца И. К. К. и Деа К. К..

По делото са представени заверени преписи от преписка с вх.№ 226000-2480/2021 г. по описа на 02 РУ – СДВР, пр.пр. № 10218/2021 г. по описа на СРП. Същите са образувани по повод инциденти между двете семейства,

състояли се на 10.02.2021 г., 14.02.2021 г., 19.02.2021 г. и 20.02.2021 г.

По делото са разпитани свидетели. От показанията на св. И. Ч., служител в 02 РУ – СДВР, се установява, че на 14.02.2021 г. е посетил адреса в с. Чепинци по подаден сигнал за спор за собственост за таван. В присъствие на служителите на СДВР се водели единствено словесни спорове /скандали, според показанията на свидетеля/, до физическа саморазправа не се е стигнало. Съставили се предупредителни протоколи за двете страни по спора, каквато била практиката на СДВР в подобни случаи. Свидетелят сочи, че не помни да е видял видими наранявания по някого. Не била правена проверка а унищожаване на собственост, тъй като сигналят не бил за това.

От показанията на свидетеля Н.Г. се установява, че доколкото помни на 14 февруари 2021 г. бил извикан за скандал в къща на два етажа, като скандалът бил относно делба на имота. Имало словесни нападки между спорещите, които били прекратени в присъствие на служителите на СДВР. Нямаło видими белези от насилие, не му направило впечатление някое от лицата да се нуждае от медицинска помощ. Всичко се случило на двора, след което извън двора, в служебния автомобил, били съставени протоколи за предупреждение на участниците в спора.

От показанията на св. В.Г., съученик на сина на молителката, се установява, че на 14.02.2021 г. с В., сина на молителката, тръгнали към Витоша за разходка. Докато пътували бащата на В. /молителят в първоинстанционното производство Д.Т./ звъннал по телефона и им съобщил, че с П.Т. са били нападени и са се обадили на 112, като поискал сина му веднага да се прибере. Свидетелят заедно със сина на молителката тръгнали към дома □, където установили, че входната врата била наплута, че телефонът на молителката бил счупен, както и че тя и съпругът □ били изключително уплашени. Г-жа Т. била подута по лицето, имала и синина на ръката си. Т. разказали за случая на сина си и приятелите му.

От показанията на св. В. Т., син на молителката, чиито показания съдът цени при условията на чл. 172 ГПК, се установява, че на процесния ден той и приятели тръгнали към Витоша за разходка. Получил обаждање от баща си да се върне обратно вкъщи, като баща му казал „бързо се прибирайте вкъщи, защото влезнаха вкъщи, биха майка ти и тука е страшно“. Свидетелят и приятелите му потеглили към дома на семейство Т.. Когато стигнали, заварили П. К. в двора. В дома на родителите му свидетелят заварил майка си и баща си. Майка му била подута, като впоследствие се появили синини и отоци по слепоочието и ръката. Молителката и съпругът □ разказали за случилото се на сина си. Същият видял, че телефонът на майка му е счупен.

Свидетелката М.М., семейна приятелка на ответниците К. и Г. К.и, сочи, че на 14.02.2021 г. с ответниците се били разбрали да се видят. Тя отишла в дома им, където по-късно се появила св. В.С.. Г. станала, за да даде на свидетелката играчки и дрехи за децата, трябвало да ги донесе от третия етаж. Върнала се, викнала съпруга си К. и казала, че етажът е заключен с катинар. След малко се чули „караници“ и шумове, подобни на чукане по врата, с свидетелите се качили да видят какво става. Заварили ответниците, които се карали с молителката и съпругът □ на стълбищната площадка на втория етаж. Не забелязали дали вратата на дома на молителката и съпругът □ е отворена.

След малко свидетелите решили да си тръгнат, понеже настроението им се развалило. Докато били там, не видели физическо съприкосновение, нито чули лоши думи от страна на ответниците.

Свидетелката В.С., семейна приятелка на ответниците, сочи, че на 14.02.2021 г. основният повод за събирането в дома на Г. и К. бил Г. да даде дрешки и играчки за децата на свидетелките С. и М.. Г. се качила на третия етаж да донесе дрешките. Същият се ползвал основно за склад. Малко по-късно извикала и К. и след известно време се чули „караници“. Свидетелите видели, че семействата К.и и Т. се карат за сложен катинар на вратата на третия етаж. Малко след „караниците“ свидетелите слезли надолу, а роднините си влезли въкъщи. Свидетелите останали още малко и после си тръгнали. Свидетелката не е видяла да има физическа саморазправа, нито счупен телефон. След това разбрала от Г. и К., че е дошла полиция.

Пред първоинстанционния съд е извършен оглед на вещественото доказателство – компактдиск от тел. 112. В частта „Информация“, „Външна“, налична в един от файловете, е отразено „семеиството на К.К. нахлува в собствеността (на тавана) на г-н Т. и претендира за собственост, саморазправа с г-н Т. и съпругата му, нанесен побой, заплахи за убийство. Конферентна връзка с 02 РУ. Ще насочат екип и насочен за ПЗИ.“ В графа „времеви план“ е отбелязано: от 14.02.2021 г., 13.17 ч. до 14.02.2021 г. в 13,28 часа. От записа на звуковия файл се чували женски и мъжки глас, като женският е на служителя на Център 112, приел обаждането. Лицето, подаващо сигнала, съобщава, че се казва Д.Т.. Съобщава за саморазправа и побой в с. Ч. ул. *****. Съобщава, че К.К., Г.К. и дъщеря им И. са нахлули в тяхната собственост, изхвърлили са нещата им, разбили са вратата и са нахлули да търсят обяснения защо П. и Д.Т.и са заключили вратата си. Съобщава, че бият жена му и посягат и на него със заплахи за убийство, счупили са телефона на жена му.

От така приетите по делото доказателства от фактическа страна се установява, че отношенията между семействата на П. и Д.Т.и от една страна и на К. и Г. К.и от друга са влошени, поради спорове относно собствеността на недвижими имоти, находящи се в с. Ч. ул. ***** където двете семейства живеят на два съседни етаж – първи и втори. Установява се, че през месец февруари 2021 г. е имало няколко инцидента, при които между двете семейства са възниквали спорове /в този смисъл данните от преписка с вх.№ 226000-2480/2021 г. по описа на 02 РУ – СДВР, пр.пр. № 10218/2021 г. по описа на СРП/. Установява се по несъмнен начин, че на 14.02.2021 г. между двете семейства отново е възникнал спор относно собствеността и ползването на трети етаж от обитаваната от тях къща.

Именно във връзка с този спор молителката твърди спрямо нея да е извършен акт на домашно насилие от К. и Г. К.и. Следва да се отбележи, че съгласно чл. 3, т. 6 ЗЗДН защита по този закон може да се търси срещу лице, което се намира в родство по сребрена линия до четвърта степен с молителя, а съгласно чл. 3, т. 7 ЗЗДН, защита може да се търси и срещу лице, с което молителят се намира или е бил в родство по сватовство до трета степен включително. В случая ответникът К.К. е племенник на П.Т., а ответницата Г.К. е негова съпруга, т.е. роднина по сватовство от трета степен по сребрена линия на молителката.

Домашно насилие може да бъде установено само при кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: на първо място – осъществен от съответното лице – ответник по молбата за защита, противоправен и умишлен насилствен акт в някоя от формите, описани в чл. 2, ал. 1 и ал. 2 ЗЗДН, насочен спрямо друго лице – молителят в производството по ЗЗДН, и установен по своето естество, време и място на извършване, и на второ място – наличие между тези лица на правна, фактическа и/или родствена връзка от изброените в чл. 3 ЗЗДН.

От събраните по делото доказателства се установява, че акт на домашно насилие спрямо молителката е осъществен на 14.02.2021 г. на адрес с. Ч. ул. ***** от Г. В. К., като същият се изразява във физическо насилие – нанасяне на удари, дърпане и блъскане. Авторството на деянието се установява от представената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. Същата, ценена наред и с другите приети по делото доказателства, се явява достатъчна да установи по несъмнен начин, че върху молителката е било упражнено физическо насилие от страна именно на Г.К.. В тази връзка следва да се отбележи, че на основание чл. 13, ал. 3 ЗЗДН, когато няма други доказателства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. Нормата следва да се тълкува в смисъл, че при липса на доказателства, които да навеждат извод, че деянието се е осъществило или не се е осъществило, съдът постановява решението си, като приема, че деянието е доказано само на основание приложената декларация. Законодателният подход е продиктуван от обстоятелството, че актовете на домашно насилие често се извършват в отсъствие на свидетели и без подходящ инструмент, предоставен на пострадалите лица във връзка с възможността да докажат твърденията си, тяхната защита би била невъзможна. При наличие на други доказателства, приети по делото, от които може да бъде направен извод относно осъществяването или неосъществяването на твърдения акт на домашно насилие, съдът не следва да ги игнорира и да основава решението си единствено на декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, а следва да обсъди същата в съвкупност с тях. Когато данните, съдържащи се в декларацията, се подкрепят и от други събрани по делото доказателства, съдът няма основание да я изключи от доказателствената съвкупност.

В случая в декларацията, представена от молителката, достатъчно ясно и точно са описани актовете на физическо насилие, претърпени от нея – нанасяне на удари, дърпане и блъскане, времето на извършване на деянията – 14.02.2021 г., както и мястото – в дома □ в с. Ч. ул. *. Несъмнено се установяват и последиците от упражненото насилие – на 15.02.2021 г., т.е. в деня след инцидента, молителката е била прегледана от съдебен лекар, който е констатирал наличие на оток в дясната слепоочна област на лицето и бледосинкаво кръвонасядане, с размери 3/2 см.; в областта на лявото рамо и долната челюст е констатиран добре изразен оток, с диаметър 3 см, в средата на който има бледосинкаво кръвонасядане, с диаметър 2 см. В заключението е посочено, че при прегледа на лицето са установени отоци и кръвонасядания, като тези увреждания са в резултат от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат по време и начин, както съобщава молителката. Причинили са □ болки и страдания. В тази връзка следва да се отбележи, че

въззивният съд споделя съображенията, изложени във въззивната жалба, че синините и отоците стават видими не непосредствено след нанасяне на ударите, които са ги предизвикали, а в рамките на часове и дни след това. Ето защо въпреки че служителите на 02 РУ – СДВР – свидетелите Г. и Ч., които са посетили инцидента, не са констатирали видими следи от насилие върху участниците в него, техните показания не разколебават изводите на съда, че такова е било понесено от молителката. В тази връзка данни се съдържат и в подадения от съпруга □ сигнал до телефон 112, в който същият излага последователно и ясно на какво е станал свидетел и моли да бъде изпратен дежурен екип. Обаждането на Д.Т. до телефон 112 съвпада с деня и часа на инцидента, които се установяват и от декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, както и от свидетелските показания на всички разпитани по делото свидетели, като информацията, съобщена от него на служителя на център 112, се подкрепя и от констатациите на съдебния лекар, извършил преглед на молителката на следващия ден.

Показанията на св. В.Г. и св. В. Т. (последният е син на молителката и съдът съобразява това обстоятелство при оценка на показанията му – чл. 172 ГПК) допринасят за изясняване авторството на деянието косвено и само доколкото същите съобщават, че по време на пътуването им към Витоша св. Т. е получил позвъняване от баща си, който му е съобщил за станалото, включително за обстоятелството, че ответниците са „били майка му“. Наред с останалите приети по делото доказателства, тези показания следва да се ценят в подкрепа на извода, че спрямо молителката е имало акт на физическо насилие.

Показанията на св. М. и св. С. са противоречиви по отношение на обстоятелството кога тези две свидетелки са напуснали къщата, обитавана от семействата Т. и К.и. Св. М. съобщава, че това е станало още докато двете семейства са се карали, тъй като „им се развалило настроението“, а св. С. сочи, че са напуснали малко след преустановяване на „караниците“. От друга страна пристигналите на място служители на 02 РУ – СДВР са заварили молителите и ответниците все още да водят „словесни скандали“, но не сочат там да е имало други лица. Същевременно св. М. и св. С. сочат, че не са присъствали лично в момента, в който конфликтът е започнал, а излезли да проверят какво става едва след като чули силни шумове и викове. Ето защо не може да се приеме, че тези две свидетелки са очевидци по отношение на акта на домашно насилие. Въпреки че същите твърдят, че до физическа агресия не се е стигнало, показанията им влизат в противоречие с факти от обективната действителност, установени по несъмнен начин, а именно – следите от увреждания (отоци и кръвонасядания) установени по тялото на молителката на следващия ден от съдебния лекар, който я е прегледал.

При така установения акт на домашно насилие, въззивният съд намира, че спрямо ответницата следва да бъде приложена посочената в чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН мярка за защита по отношение на молителката. Задължаването на ответницата да се въздържа от извършване на домашно насилие – чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН, само по себе си ще даде защита на пострадалата, тъй като предвидените в чл. 21, ал. 3 ЗЗДН последици ще имат превантивен ефект спрямо извършителя на насилието. Следва да се отбележи, че при налагането на мерките по чл. 5 ЗЗДН съдът не е обвързан от искането на страните, а по

своя преценка налага една или повече мерки – чл. 16, ал. 1 ЗЗДН. В случая въззивният съд взе предвид обстоятелството, че въпреки че се установява, че семейството на молителката и семейството на ответницата са във влошени отношения, процесният акт на домашно насилие е изолиран и има инцидентен характер.

На ответницата следва да бъде наложена и глоба, съгласно чл. 5, ал. 4 ЗЗДН – във всички случаи, когато уважава молбата за защита, съдът с решението по чл. 15, ал. 1 налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лв. На ответницата следва да бъде наложена глоба в минимален размер, по изтъкнатите по-горе съображения във връзка с инцидентния характер на проявата.

По отношение на твърдяното психическо насилие – обиди и заплахи, както и посегателството върху вещ на молителката, тези актове се явяват недоказани. В представената по делото декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН не се съдържат точните думи и изрази, употребени от ответниците, с които същите са заплашвали и обиждали молителката. Не е индивидуализирана и вещта, предмет на посегателство – посочено е, че от К.К. е счупена „лична вещ“ на молителката. Тези признаци на деянията не се установяват и от останалите доказателства по делото – писмени и гласни. При липса на данни какви са конкретните деяния, с които да е осъществен акт на психическо и/или емоционално насилие спрямо молителката, молбата за защита по реда на ЗЗДН не може да бъде уважена по отношение на тези твърдени актове.

Изводите на въззивния съд съвпадат частично с тези на първоинстанционния. Обжалваното решение следва да бъде потвърдено в частта, с която е отхвърлено искането на П. ИВ. Т. за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу К. ПЛ. К.. Решението следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлено искането на П. ИВ. Т. за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу Г. В. К., като вместо него бъде постановено решение за издаване на заповед за защита на основание чл. 15, ал. 1 ЗЗДН срещу Г. В. К., като се задължи на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН ответницата Г.К. да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на П. ИВ. Т.. На ответницата следва да бъде наложена глоба по чл. 5, ал. 4 ЗЗДН в размер от 200 лв.

По разноските за производството:

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която е осъдена П.Т. да заплати на Г.К. направените разноски за първата инстанция. Следва да бъде отменено и решението в частта, с която е осъдена П.Т. да заплати държавна такса в размер от 25 лв. в полза на бюджета на Софийски районен съд.

Страните претендират разноски за въззивното производство. Молителката е реализирала такива в размер от 700 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие, съдържащ и разписка за платената сума в брой. Възражението за прекомерност е неоснователно – уговореният хонорар е в общ размер от 700 лв., като се иска издаване на заповед за защита спрямо две различни лица и за различни деяния, поради което не се явява прекомерен. Доколкото обаче въззивната жалба е основателна само спрямо въззиваемата Г.К., следва да

бъде осъдена тази ответница да заплати сумата от 350 лв. в полза на въззивницата. Спрямо ответника К.К. въззивната жалба е неоснователна, поради което не се дължат направените разноси в пълен размер.

Следва да бъде осъдена ответницата Г. В. К. да заплати сумата от 12,50 лв. по сметка на Софийски градски съд – държавна такса за въззивното производство, както и сумата от 25 лв. по сметка на Софийски районен съд – държавна такса за първоинстанционното производство.

В полза на въззиваемия К.К., спрямо когото въззивната жалба не е уважена, следва да се присъдят разноси в размер от 600 лв. – адвокатско възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие, съдържащ и разписка за платената сума. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Двата въззиваеми са упълномощили един и същи адвокат, като възнаграждението на последния е уговорено поотделно за всеки от тях. Съгласно чл. 22 от наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие в производства по ЗЗДН, минималното възнаграждение е 400 лв. Възражението за прекомерност е основателно – уговореното възнаграждение в размер от 600 лв. е за всеки от ответниците поотделно (общо 1200 лв.), поради което се явява прекомерно. Следва да бъде намалено до размера, предвиден в чл. 22 от Наредба № 1/2004 г.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20225649 от 28.12.2021г., постановено по гр. д. №14356/2021г. по описа на Софийски районен съд, 37 състав, **в частта**, с която е отхвърлено искането на П. ИВ. Т., ЕГН *****, за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу Г. В. К., ЕГН *****, както **и в частта**, с която е осъдена П. ИВ. Т., ЕГН *****, да заплати на Г. В. К., ЕГН *****, сумата от 620 лв. – разноси по делото, както **и в частта**, с която е осъдена П. ИВ. Т., ЕГН *****, да заплати по бюджетна сметка на Софийски районен съд сумата от 25 лв. – държавна такса по делото, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗДАВА ЗАПОВЕД на основание чл. 15, ал. 1 ЗЗДН срещу Г. В. К., ЕГН *****, с адрес: с. Ч. ул. ***** ет. 1, като:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН Г. В. К., ЕГН *****, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на П. ИВ. Т., ЕГН *****, с адрес: с. Ч. ул. ***** ет. 2.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл. 21, ал. 3 ЗЗДН Г. В. К., ЕГН *****, че при неизпълнение на настоящата заповед полицейският орган е длъжен да я задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на основание чл. 5, ал. 4 ЗЗДН на Г. В. К., ЕГН *****, с адрес: с. Ч. ул. ***** ет. 1, глоба в размер от 200 лв., платима в полза на държавния бюджет.

ПОТВЪРЖДАВА № 20225649 от 28.12.2021г., постановено по гр. д.

№14356/2021г. по описа на Софийски районен съд, 37 състав, **в частта**, с която е отхвърлено искането на П. ИВ. Т., ЕГН *****, за издаване на заповед за защита от домашно насилие срещу К. ПЛ. К., ЕГН *****.

ОСЪЖДА Г. В. К., ЕГН *****, с адрес: с. Ч. ул. ***** ет. 1, да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 25 лв. – държавна такса за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Г. В. К., ЕГН *****, с адрес: с. Ч. ул. ***** ет. 1, да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 12,50 лв. – държавна такса за въззивното производство.

ОСЪЖДА Г. В. К., ЕГН *****, с адрес: с. Ч. ул. ***** ет. 1, да заплати на П. ИВ. Т., ЕГН *****, сумата от 350 лв. – съдебни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА П. ИВ. Т., ЕГН *****, с. Ч. ул. ***** ет. 2, да заплати на К. ПЛ. К., ЕГН *****, сумата от 400 лв. – разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по аргумент от чл. 17, ал. 6 ЗЗДН.

*На основание чл. 16, ал. 3 ЗЗДН препис от решението и заповедта да се изпрати на районното управление на Министерството на вътрешните работи по настоящия адрес на Г. В. К., ЕГН *****, и на П. ИВ. Т., ЕГН *****.*

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____